Паломництво Чайльд Гарольда

(Уривок з поеми)

Прощай, прощай! Вже берег зник,
Лиш мріє далина.
І свист вітрів, і меви крик
Над відхланню луна.
Сідає сонце. Ми в той край
Мчимо серед стихій.
До завтра, сонця лик! Прощай!
Добраніч, краю мій!

По ночі знову ти зійдеш,
Народжуючи день.
Побачу небо, даль без меж,
Не Англію лишень.
І стане пусткою мій дім,
Жилий схолоне дух.
І лиш на пустирі глухім
Завиє пес — мій друг.

— О юний паже, що тобі?
Не бійся, не тремти.
Це шквал тебе ляка в плавбі
Чи змерз під штормом ти?
Не треба сліз. Наш корабель
Міцний і знає шлях,-
Він мчить між рифів і між скель,
Мов сокіл в небесах.

— Хай шторм реве, гуркоче грім,
Безодня хай кипить,-
Та ж, пане Чайльд, біда не в тім,

Не тим душа болить:
Я неньку, батька серед слуг
Покинув при дворі;
Тепер зі всіх — лиш ви мій друг
Та ще один — вгорі.

Благословив мене татусь,
Сумуючи лиш мить,
Матуся ж, доки не вернусь,
Все буде сльози лить.
— Мій любий хлопче, геть печаль,
А сльози — й поготів!
Я й сам би плакав, та, на жаль,
Вже серцем скам'янів.

Мій латнику, іди сюди,
Чого тремтиш отак?
Чи ти від моря ждеш біди,
Чи на вітрах закляк?
— Негода, пане, не ляка,
Стрічав я і біду,
Та вдома кинув я синка,
Дружину молоду.

Де замок ваш, озера й лан,
Вони живуть сумні,
Й на мене ждуть, кленуть талан
І плачуть день при дні.
— То правда, хлопче, та дарма,-
Печаль свою забудь!
Ось я один, то й жартома
Пускаюся у путь.

Жіночі сльози — лиш мана,
Облуди джерело:

Нагляне іншого вона,-
І сліз — як не було.
Не жаль минулого мені,
І море не страшить.
Нема у рідній стороні
За ким мені тужить.

Один! Один! Кругом вода,
Вода без краю й меж...
Ніхто мене там не згада,
І я — нікого теж.
Лиш пес завиє. А мине
В розлуці кілька літ,-
Він, вірний іншому, мене
Порве біля воріт.

Вперед, корабле мій, лети,
Морську глибінь долай!
Примчи у будь-які світи,
Але не в рідний край.
Вітання шлю морським валам,
А вдасться доплисти,-
Чужим вітання берегам!
О краю мій, прости!